

Den opožděných radostí

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Neděle, 18 Duben 2010 07:04

(reportáž z jarního setkání členů Jonáš-klubu)

V sobotu 10. dubna 2010 nemohlo být jarní počasí, byť kalendář k tomu naváděl. Důvodem tohoto meteorologického paradoxu bylo tradiční jarní setkání členů Jonáš-klubu v pražském Salesiánském divadle. Nepamatuji si totiž, že by v době konání tohoto jarního setkání bylo pěkné počasí. Většina členů klubu by mě asi opravila, protože řada z nich pamatuje více než já. Pokaždé se obdivuji soudržnosti těchto lidí, jejichž věk nelze posoudit jen podle data narození. Navíc jim většinu jejich zážitků z doby, kdy jsem nesměl do kina na nepřístupné filmy, tiše závidím. Vidět na vlastní oči představení v Redutě, či dvojici Werich – Horníček, to jsou nesdílitelné zážitky.

Dramaturg Ivan Kott dává pokaždé na začátku příležitosti tvářím, které většina publika pravděpodobně nezná. Z rozhovorů s těmito „předskokany“ vím, že většinou mají trošku trému z publika, kterého si váží, a na které nejsou zvyklí. Nikdy jsem se ale s negativní reakcí publika nesetkal, což je vysvědčením pro dramaturga, ale konec konců i pro publikum.

Jako první vystoupila kapela **Jauvajs**. Jeden z moderátorů pořadu, kantor z Třebíče Milan Zeibert, uvedl kapelu jako své kolegy. Kapelu tvoří učitelští manželé Jana a Kuba Linhartovi a jejich učitelský kolega Roman Opavský. Jen na postu houslistky jsem se poprvé setkal s Ditou Bláhovou, která nahradila Katku Ferenčíkovou. Kapela natočila tři alba, to poslední, loňské, nese název **Do neznámých míst**. Kapela Jauvajs spolupracuje s taneční skupinou

Coiscéim

, jejíž část si pozvala na jeviště Salesiánského divadla. Publiku se keltská hudba v podání Jauvajsů líbila a myslím, že kapela má o pár příznivců víc, protože jejich poslední deska šla v

předsálí docela na odbyt.

K setkání Jonášů patří tradičně i mluvené slovo. Zmíněný kmenový moderátor si i tentokrát přizval na pomoc Václava Koptu, muže mnoha profesí. Jako první usedl do „křesla pro hosta“ pan **Vlasta Dušek**. Pan Dušek přes 40 let osvětluje jeviště divadla Semafor. Bohužel je i jedním z posledních „otců a matek - zakladatelů“ tohoto divadla. Jeho věrný souputník, a podle vyprávění pana Duška i kolega z ochotnického divadelního hraní, pan Vladimír „Hraboš“ Hrabánek, mezi námi rovněž není. Jistě by stálo za to poslouchat vyprávění pana Duška o pohledu osvětlovače na představení divadla. Pan Dušek dodnes osvětluje koncerty paní Hegerové. Syn pana Duška se jmenuje Jaroslav a otcovo vyprávění „jako v zákulisí neposlouchal“, ale na jeviště se dostavil a usedl ke stolu. Herec

Jaroslav

Dušek je z rodu herců a la Pierre Richard, je báječnou neřízenou střelou, nesvázaný hereckou disciplínou, ale o to zajímavější pro diváka. Jaroslav Dušek není typickým donutilovským vypravěčem veselých historek z natáčení, které se bohužel za několik let přejedí. Vydržel bych jej poslouchat o mnoho déle, než jen po čas vyměřený dramaturgem.

Václav Kopta

ten den nespíchal k dětem, jak tomu bylo na předešlých setkáních, a tak v klidu vystříhl u klavíru dvě vlastní skladby, jako vždy brilantně.

Milan Zeibert nazval jarní setkání odloženou radostí. Reagoval na předešlá setkání, kdy někteří předem ohlášení účinkující nevystoupili, především ze zdravotních důvodů.

První odloženou radostí byla kapela **Jazz s.r.o.** Kapela ve složení: Zdeněk Korbel (kytara), Jaromír Nykl (příčná flétna), Mojmír Režný - v programu uveden jako Hrubý (baskytara) a Libor Monhart (bicí) doprovázela zpěvačku

Olinu

Patkovou

Olinu Patkovou mělo uvedené „eseróčko“ doprovázet již na podzim, ale nemoc jednoho z muzikantů tomu zabránila. Zpěvačka s omluvami představila čtveřici muzikantů jako amatéry, ale kdyby všichni

Den opožděných radostí

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Neděle, 18 Duben 2010 07:04

